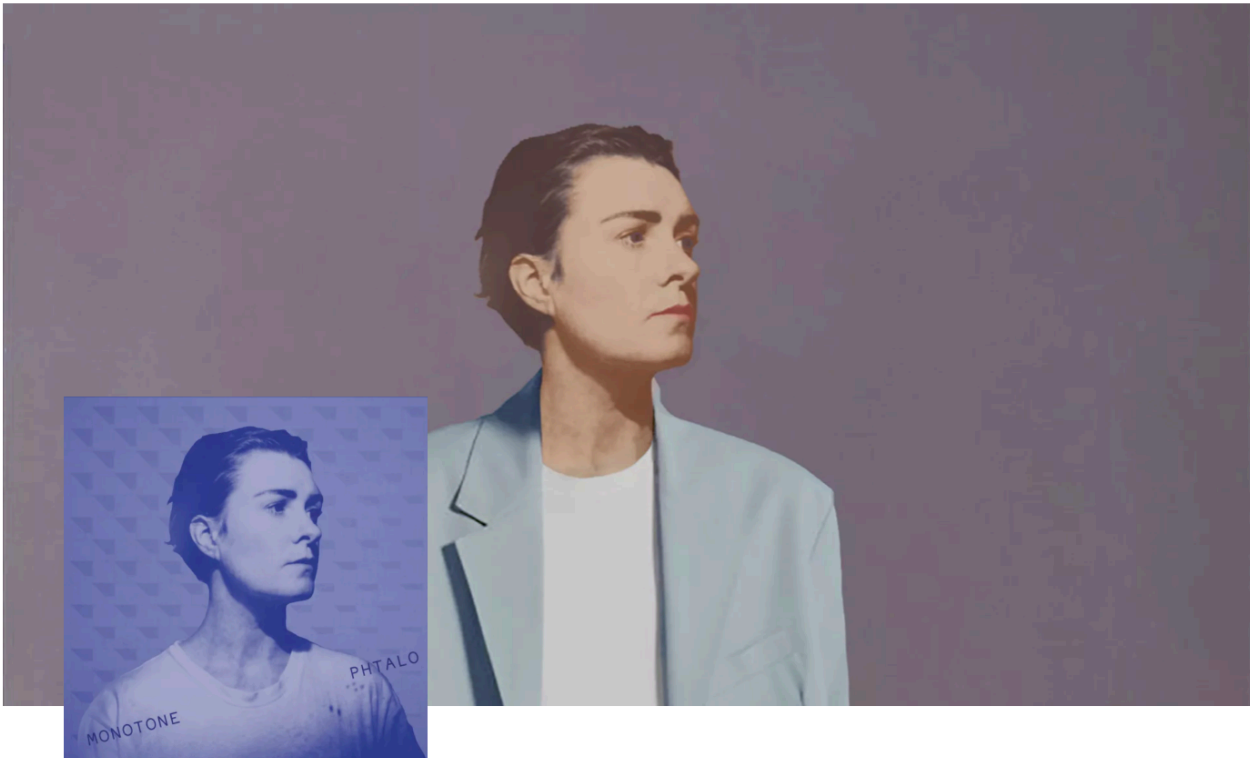

Blød plast erstattet med polerede plader

PHTALO
Monotone

★★★★★

Heidi Mortensons nye ep under det non-binære kunstnernavn Phtalo viser dem som en mere målrettet, men knap så sprælsk producer

AF JENS DRÆBY
17.07.2022 / 12:00

Havde Unga Bunga stadig sat sit præg på dansk elektronisk musiks retmæssige plads på spillelister og -steder, så havde Phtalos selvbetitlede debutplade med queerness i klubben været altoverskyggende i det postpandemiske danske lydlandskab. Med sangtitler som “I Like Older Women”, “Normcore” og den majestætiske “We Have A Body” var der ikke et gran af tvivl om, hvor Mortensen var på vej hen. De var løsslupne og vigtigst af alt ikke bange for at trække tråde fra alle mere eller mindre smagløse tendenser fra tidløs clubmusik.

Dermed også sagt, at *Monotone* er noget betydeligt andet. Ikke i sangenes stadig til dels meget omskiftelige struktur, men i en helt tydelig indsnævring af lyduniverset på tværs af deres syv nye tracks, der også væsentligt kortere udgør en fyldig ep. Den letteste og måske mest tydelige indgang til det nye Phtalo er gennem Trentemøller. Særligt hvis du lytter til ep'ens to direkte sange “You're the One” og “Chances Are”, hvor Phtalos vokal først og fremmest skinner blæret igennem som en dedikeret sammensmeltning af Ane

Trolle og Hope Sandovals hver især stoisk lidende, men uskyldige stemmeføring. Oven i vokalen kommer så de skæve, knitrende blip-blop, der hurtigt får særligt "Chances Are" til at lyde som både ny og gammel produktion af Anders Trentemøller.

Det er også i det knitrende, dystre og let melankolske, ep'en bevæger sig. Dog har Phtalo bevaret sin betydeligt mere løsslupne tilgang og er aldrig totalt dedikeret til en bestemt rytme eller basgang, ej heller om tankerne danser rundt i hovedet, eller om vi danser tankeløst rundt. Titelnummeret og åbneren indledes eksempelvis ufarligt som en klassisk dansk overproduktion, hvor lytteren dog hurtigt mærker kontrasten fra det opmuntrende til den relativt korte, men dunkle overgang til det definerende øjeblik i midten af nummeret, hvor bassen får lov at pumpe, og de fleste vil blive særdeles nysgerrige på, om hele pladen kan bevare balancegangen med "more is more", men ikke "too much".

Svaret er et rungende ja! De mestrer et udtryk, som stort set alle ville opleve som minimum lidt interessant. Phtalo adskiller sig markant fra både de minimalistiske techno-producere, der ser tålmodigheden som et afgørende lyttereds-kab, men også fra maksimalistiske avantgardister som Arca, hvis musik helst skal stryge mod hårene, mens du kridter danseskoene. Phtalo vil helst have uforudsigeligheden med sig, og derfor bliver de to førnævnte næsten ligefremme sange vigtige kontraster til de underfundige rejser og fortællinger, der unægtelig opstår på sange som "Modern Matters". Her brydes et temmelig konsekvent beat og en enkel melodi med mudret organisk percussion, og en rå sample af blæsere erobrer tracket, indtil beatet formes til noget nedtonet latin, som forkæles af nuttede melodier med en skæv vokalsample filtret til ukendelighed.

De har uanset fundet et klart og tydeligt udtryk, der stadig fordrer en konstant udforskning og en bred palet af virkemidler. Phtalo er på den måde lidt som en utålmodig og mere frigjort Nicolas Jaar, der også først og fremmest synes at lade sin musik fortælle historier. Phtalo og deres udtryk skriger på nogle umådeligt indbydende optrædener, hvor utålmodigheden virkelig kan stå som drivkraft i et flydende sæt af faste enheder og impulsive indfald. Forhåbentligt møder de snart den succes, de fortjener.